

najaté místnosti ke značné škodě pronajímatelčině (§ 3 zákona o ochr. náj., § 1118 obč. zák.), naopak trvá na tom, že o nájem nejde, bylo žalobu zamítnouti jako bezdůvodnou, jak učinil již prvý soud, třebaš důvody jeho rozsudku ukázaly se býti nesprávnými. Tvrdí-li dovolací odpověď, že úplata 50 Kč měsíčně nebyla činží, protože byla placena městu za užívání pozemku, přezírá, že žalovaný nebyl ve smluvním poměru s městem, ale zůstává i dlužna odpověď na to, za č žalovaný tuto sumu platil, an budou na městském pozemku neměl postavenu on, nýbrž žalobkyně. Na podstatě věci nic nemění okolnost, že žalovaný platil hotově na činži právě tolik, kolik měla městu platiti žalobkyně, ani okolnost, jak se toto placení dalo, zda přímo obci (§ 1404 obč. zák.), či žalobkyni.

Čís. 9208.

Pro odpůrcí nárok jest příslušným obecný soud, nikoliv obchodní senát, třebaš právní jednání, jemuž se odporuje, jest obchodem. Projednána-li odpůrcí žaloba před obchodním senátem, jde o zmatek podle § 477 čís. 2 c. ř. s., jímž jest stížen i rozsudek prvního soudu i řízení jemu předcházející, pokud se ho účastnil soudce laik.

(Rozh. ze dne 26. září 1929, Rv I 1076/28.)

Odpůrcí žalobu procesní soud první stolice (obchodní senát krajského soudu v L.) zamítl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením, počínajíc prvním ústním jednáním před soudem první stolice dne 4. března 1925 a vrátil věc krajskému soudu v L., by v jednání pokračoval a nový rozsudek vynesl.

Důvody:

Především jest si ujasniti, že jde o žalobu odpůrcí, kterou žalobkyně odporuje dvěma právními jednáním dlužnice, firmy C., a to vyplacení 110.000 Kč žalované firmě a vystavení kauční listiny ze dne 27. října 1923 a vtělení zástavního práva na jejím základě pro pohledávku žalované firmy 150.000 Kč a 15.000 Kč na nemovitostech Bertý B-ové, kterýmižto právními jednáními byla žalobkyně jako věřitelka firmy C. podle svého tvrzení zkrácena a které dlužnice vykonala v úmyslu zkrátiti své věřitele, kterýžto úmysl byl druhé straně, žalované, znám, po případě znám býti musil. Žalobkyně odporuje tudíž právním jednáním dlužnice z důvodu § 2 (1) a (2) odp. ř. V první řadě jest se obíratí otázkou, zda tato právní věc spadá do výlučné příslušnosti obchodního senátu podle § 51 čís. 1 j. n. Otázku tuto jest zodpověděti záporně. Odpůrcí nárok jest nárokem samostatným, vyplývajícím z předpokladů odpůrcího zákona. Právním důvodem žaloby není právní jednání, jemuž se odporuje,

nýbrž zkrácení žalující věřitelky právním jednáním dlužnice jakož i v zákoně opodstatněné oprávnění, takovým právním jednáním odporovati a prohlásiti je proti zkráceným za bezúčinná. Odpůrčí nárok jest nezávislým na povaze právního jednání, jemuž se odporuje; jest nerozhodno, zda toto právní jednání jest obchodem, a pro odpůrčí nárok jest příslušným obecný soud, nikoli obchodní senát (srovnej Neumannův »Kommentar«, vydání z roku 1927 str. 136, Bartsch-Pollak, »Konkurs — Ausgleichs-Anfechtungsordnung« stránka 1045, Lehmann, »Kommentar zur Konkurs, Ausgleichs-Anfechtungsordnung«, druhý díl, stránka 228 a první díl str. 348, Ehrenzweig: »Kommentar zur Anfechtungsordnung« stránka 436, 495, rozhodnutí bývalého víd. soudu nález repertoria čís. 238, uveřejněný Gl. U. nová řada čís. 6903, Adler Clemens čís. 3022 a Gl. U. Nová řada čís. 6085). Odpůrčí žaloba byla podána u krajského soudu v Liberci. První ústní líčení o této žalobě ze dne 4. března 1925 jakož i další ústní líčení konalo se před obchodním senátem za přítomnosti dvou soudců a jednoho soudce laika; v tomto složení senátu byl vydán rozsudek soudu první stolice a odvolací soud rozhodoval o něm jako o rozsudku krajského soudu jako obchodního senátu. Rozsudek soudu prvního je zmatečným podle ustanovení § 477 čís. 2 c. ř. s., poněvadž rozhodující soud nebyl podle předpisu obsazen třemi soudci z povolání (§ 7 první odstavec j. n.). Rozsudek ten i řízení jemu předcházející, pokud se ho účastnil soudce laik, jest zmatečným. Obchodní senát, nejsa k tomu oprávněn, vztáhl věc, příslušející na obecný soud, na sebe, ačkoliv žalobce nevznesl žalobu na krajský soud jako obchodní senát. Soud odvolací měl proto pro tuto zmatečnost rozsudek prvního soudu i s předchozím zmatečným jednáním podle §§ 471 čís. 7 a 473, 477 čís. 2, 478 odstavec třetí c. ř. s. zrušiti a další zaříditi. Ano se tak nestalo, muselo býti rozhodnuto soudem dovolacím podle posledního odstavce § 510 c. ř. s., jak se stalo.

Čís. 9209.

Služební požitky státních zaměstnanců.

Kdo nesložil předepsanou druhou státní zkoušku ze strojního inženýrství a neměl dvouleté ucelené vysokoškolské vzdělání, třebaš měl osm semestrů na technice a třebaš byl na ní docentem, může býti zařazen jen do skupiny s ukončeným středoškolským vzděláním.

Na zvláštní mimořádné odměny podle zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 289 sb. z. a m. neměli státní zaměstnanci právního nároku.

Smluvnímu úředníku ministerstva financí nemohl nikdy vzejíti nárok na odměnu stejnou s pragmatikálními úředníky, nýbrž v nejpriznivějším případě na odměnu podle odst. III. pravidel pro zaměstnance, podřízené ministerstvu financí, byl-li co do výše požitků a místního přídavku smlouvou zvláště výslovně postaven na roveň pragmatikálními úředníkům.

Smluvní úředník, jemuž tato parita nebyla smlouvou výslovně přiznána, nemá nárok ani na přednostenský přídavek.

(Rozh. ze dne 26. září 1929, Rv I 1390/28.)